

Jose Manzaneda - Euskal Herriko La Puebla Zirkulu Bolivartarra eta Euskadi-Cuba elkarteetako bazkidea eta Cubainformacion-eko koordinatzailea - ["Berria" egunkarian argitaratua](#) .- Kontu handiz aukeratutako elkarrizketa, irudi eta titularren bidez, ematen dute aditzera komunikabide handiek Venezuelako «ikasleek», denek batera, Nicolas Maduroren gobernuaren aurka egiten dutela protesta. Baina gezurra diote. Indarkeriazko protestak estatuko hemezortzi udalerritan besterik ez dira jazo, eta erdi eta goi-klaseko urbanizazioetan soilik. Bien bitartean, auzo herrikoietako gazteriak, herrialdean gehiengo denak, ez du lekurik hedabideetan.

[Ikusi bideoa, gidoi-testu honekin](#)

Mundu osoko egunkari eta kateek auzo aberatsetako emakume zuriak eta edertasun lehiaketetako missak aurkezten dizkigute Venezuelako «emakumeen» adierazgarri, beti gobernuaren aurka borroka egiteko prest. Gehiengo diren sektore herritarreko emakume mestizoek, ordea, ez dute ez ahots ez irudirik aipatu komunikabideetan.

Nicolas Maduro indarrez gobernutik botatzearen aldeko abeslari aberats eta eskuineko artistak «Venezuelarekin solidario» bezala agerraraziak dira. Artean, AEBen esku-sartzea edo oposizioaren izaera kolpista salatzen dituztenak isilaraziak edo kondenatuak izaten dira.

Venezuela klase-borroka egoera nabarian da, eta komunikabide-enpresek gizartearen sektore batzuen alde egiten dute argi eta garbi: merkatu librearen demokrazia liberalaren formula berrezarri nahi dutenen alde, medio horien enpresa-interesekin bat egiten duen formulara, hain zuzen. Beraien gerra ideologikoaren zeregina beste herrialdeetan baino agresiboago eta biziagoa da Venezuelan. Herri horietan, hein handi batean, Hugo Chavezek ekarritako funtsezko osagai bat falta da: pobreturiko sektore herrikoi zabaletako klase-kontzientzia, hamarkadetan zehar politikan parte hartu ez zutenena, erregistraturiko hiritar bezala ere existitzen ez zireneka.

Egun, nazioarteko komunikabideak, Venezuelako demokrazia hausteko saioaren aktore politiko nagusiak dira. Presidente ezkertiar bat botatzeko ahaleginetan den oposizioaren bozgorailu dira. Orain dela hamar hilabete herritarrek hautatua izan zen presidentea eta bere partiduak berriro ere irabazi ditu orain dela gutxiko udal hauteskundeak, iragan hauteskundeetan baino tarte zabalagoaz, gainera.

Ukrainaren adibideak harroturik, venezuelar oposizioak nazioarteko aktoreen esku-hartzearen alde egiten du apustu. Esku-hartze hori legitimatzeko, ustezko «manifestari baketsuenganako errepresio basatiaren» mezua zabaltzen dute mundura komunikabide handien bidez. Hedabideok, oposizioko alderdian gertaturiko herioen berri ematen dute; bitartean, chavisten edo polizia-agenteen heriotzak isilarazten edo minimizatzen dituzte. Apenas aipatzen dituzten ondasun publikoei eragindako etengabeko sabotaje eta suteak edo mediku kubatarrek sostengatutako osasun-zentroen aurka egindako eraso xenofoboak. Ustezko torturen akusazioak nabarmentzen dira —zeinen inguruan ez den inolako salaketarik aurkeztu—, baina ez da aintzat hartzen 11 polizia atxilotuak izan direla gehiegikeriaz jarduteagatik, munduko bestelako lekuetan gertatzen ez den bezala.

Jose Miguel Insulza AEEko (Amerikako Estatuak Erakundea, OEA) Idazkari Nagusiak, Ban Ki Moon Nazio Batuetako idazkari nagusiak eta Navi Pillay Giza Eskubideen Ordezkarikari Nagusiak, besteak beste, gobernu eta oposizioa beren artean hitz egitera deitu dituzte. Baina eskaera horiek —bi aldeei zuzendutakoak— alde batenganako akusazio bihurtu dituzte komunikabideek, Nicolas Maduroren gobernuarenganakoak: «Ban Ki Moonek gobernu venezuelarrari manifestarien eskakizunak entzuteko eskatzen dio», irakurri genuen El Mundo egunkari espainiarrean. Xelebrea da, gobernu venezuelarra izan baita eskakizunari erantzun dion bakarra; Bakearen Aldeko Konferentzia bat antolatu du —enpresari oposiziogileen parte-hartze eta guzti—, nahiz eta oposizioko lider nagusiek joateari uko egin. Horrek, nola ez, ondorio politiko garrantzitsuak izan ditzake haienztzat, International Consulting Servicesen inkestaren arabera, hamar pertsonatik zazpi Bake Konferentziaren alde baitaude eta oposizioaren jarrera gaitzesten dute.

Azkenik, gogora ditzagun zenbait datu garrantzitsu Venezuelako klase arteko borrokaren nondik norakoak ulertzeko. Gobernu bolivartarra izan den artean, pobrezia erdira murriztu da Venezuelen, muturreko pobrezia %70 baino gehiago murriztu da eta gastu soziala hirukoiztu du gobernuak, batez ere, osasungintza publiko, hezkuntza eta gizarte-laguntzari dagokionez. Hori guzti hori petrolio errenten gainean egindako inbertsio sozialari esker izan da neurri handi batean, aurretik gaur kaleetan protestan dauden gutxiengo batek maneiatua.

Pobreziaren gutxitze hori, ordea, —eskualdeko nagusiena aurreko urtean, Nazio Batuen arabera— bost axola Venezuelako urbanizazioetako aberaskumeei. Are gutxiago Carlos Bauteri eta Madonnari.